

да му дойда часа по 10 прѣвъ идущата недѣля т. е. това бѣше въ недѣля на 29-й Май (1858 г.) и да му дойда пакъ, на 5-й Юний с. г..

Отидохъ си и расправихъ всичко на съдружника си, Радулъ М. Джугля, и той доста се зарадва за всичко, защото той бѣше Австрийски поданикъ, родомъ отъ Трансилванія (Сечели) по народностъ моканинъ т. е. ромънинъ. За това като чужди подданикъ, а ази отъ покорнитѣ султански ражи, то ся знай моя ихтибаръ бѣше по обширенъ отъ този на тебалията. Но друго пѣкъ зло и то забѣлѣвахми въ нея още седмица, нѣкои отъ козитѣ ни иматъ пѣпки по имѣната! по върха на нѣкитѣ имъ и то тѣй бържи ся распространи между тѣхъ, щото до 3-й Юний ний вече имахми до 30 такива болни и повечето отъ тѣхъ не само съ пѣпки, но имъ ся бѣха подули имѣната и яки като камѣкъ и като ги църкахми да ги дойми то вмѣсто млѣко пущаха по малко сурватка и парчета гной, сополи и др. так. ами сега какво е направени? намѣрихми за добръ да ги извадимъ изъ града т. е. да ги приспивамъ вечеръ въ кѣра или въ усамотенъ край изъ махлитѣ, т. е. да наемимъ другъ дворъ, но до като намѣримъ дворъ, още въ петъка сѣщия день дойдоха, трима пакъ козари: Николай Търкаво, Никола Капитанина и Бойчу Яговеца.

„Добъръ вечеръ“, съ полуинъ уста казаха и то само *Капитанина* и *Търкаво*, но *Бойчу*, вмѣсто „добъръ вечеръ“ развика ся „защо сте докарали тия кози изъ *Влашко* или и нашитѣ да измурите, та да ни уставите безъ добитъкъ!“ дори почна и да ся изражава хамалски. Въ това врѣме ето ти и *Тодоръ Витковъ* съ баша си *Дяду Витку Ташъ пепелията*, развикахъ ся и тѣ „защо сте докарали тия боляначави кози вали е язкъ и за насъ Балчо! да си ги искарате отъ тукъ и да ги исколите и заровите“ завика и *Капитанъ Никола*. Събраха ся и хора отъ талпа: жени дѣца; какво отъ молба неразбиратъ хората и въ това врѣме ето ти и *Чифутъ Илия* и той козаръ, но този по ся усигурилъ, защото водѣши дори трима заптия (жандари). Дошле двамата да стоятъ прѣдъ портитѣ, а третия ве ма закара при Бинбашията, като ма поразбра, каза ми „утрѣ рано да ми ся явишь“ и тѣй върнахъ ся часа бѣше единъ по турски—вечеръ, и повѣлилъ бѣ Бинбашията чрѣвъ този заптия Исмаилъ, който бѣ съ менъ, да ся върнатъ назадъ и 2-та жѣндари, които бѣха закараулили дворотъ ни.